

magtens Sanktion. Fremdeles er det af det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds udtalte Ønske om Optagelse paa Statsregnskabet af disse Midler opfyldt. I Statsrevisoratets Betænkning vil det ærede Medlem aarlig finde en Liste over ethvert Tilskud, der er ydet til Præsterne.

Hvad man ikke maa stille i Forbindelse med disse ekstraordinære Stiftsmidler, disse Midler, hvorover man har Raadighed, og ikke som de virkelige Stiftsmidler simpelthen nydes af Beneficiarius, er al Tale og Tanke om Ophobning. Man var en Gang naaet til at faa ophobet 100,000 Kr. Det var medens Kammerherre Scavenius var Kultusminister. Han fik af Rigsdagen Bemyndigelse til at anvende disse Penge til en Kirke, hvad der for øvrigt vakte megen Misfornøjelse blandt Præsterne. Siden har der saa langt fra været Tale om Ophobning, at der tværtimod aldrig er blevet Tale om at anvende til de smaa Præsteembeder saa stor en Sum, som Anmærkningen forudsætter. Præsteembedernes Indtægt var efterhaanden sunken. De ærede Medlemmer kende jo Forholdet og Grunden dertil, og det Afdrag, der kunde paalægges senere ledigblevne Embeder, blev mindre og mindre. Samtidig sank flere end hidtil af de smaa Embeder ned under 2,400 Kr., og der blev derfor flere, mellem hvilke Indtægterne skulde fordeles. I Slutningen af 90erne var den samlede Indtægt af saaledes beklippede Embeder 30,000 Kr., medens Anmærkningen gav Regeringen Bemyndigelse til Anvendelse af 45,000 Kr. De smaa Embeder fik altsaa langt fra den Sum, som er opført paa Finansloven, og saa opstaar den Myte, at Grunden er den, at Ministeriet ophobede Pengene. Nu er der endelig ophobet noget igen, men, som jeg oplyste forrige Gang, jeg havde Ordet om denne Sag, den hele Ophobning udgør 20,000 Kr., som ere tilbageholdte til Anvendelse i Henhold til Anmærkningens ny Tilføjelse: Alderstillæg til Præsterne, en Anvendelse, som altsaa er sanktioneret af Lovgivningsmagten. Misforstaaelsen bunder i, at Tilskuddet til de smaa Embeder kaldes i Opslagene for Tilskud af Stiftsmidlerne, medens det er det korrekte Udtryk, der anvendes i Finansloven, nemlig „de Midler, der ved Afdrag i Præstekalds Indtægter midlertidigt indrages under Stiftsmidlerne“. Man forveksler disse Midler — den aarlige Indtægt, der mødes med en aarlig Udgift — med de 16 Millioner, der er Legater, Kirkemidler og Præsteembeders Kapitaler,

over hvilke der er fast disponeret, og af hvilke hver Krone har sin retmæssige Nyder, og hvoraf der ikke er en Krone, over hvilken Ministeriet kan disponere frit, og paa Basis af denne Forveksling finde Præster i smaa Embeder, at det dog er for galt, at Ministeriet er saa knebent med Tilskuddet til de smaa Embeder, naar det har Stiftsmidlernes 16 Millioner at tage af. Og paa Basis af samme Misforstaaelse finder det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Berntsen), at nu bør Administrationen ikke længere sidde og tage Bestemmelse om, hvorledes disse mange Millioner skulde anvendes og bruges. Derfor vil jeg gentage afdøde Kultusminister Sthyr's Ord fra 1900: „Man maa dog virkelig huske paa, at Stiftsmidler og Stiftsmidler ere to Ting“.

Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Trier) efterlyste en Henvendelse fra Københavns Kommunalbestyrelse, der er indgaaet til Ministeriet i Aaret 1900, og som gaar ud paa at opfordre Ministeriet til at fremsætte Forslag om at forøge Tallet af Københavns Skoledirektions Medlemmer. Med Hensyn til denne Art Henvendelser er Forretningsgangen den, at bliver et Lovforslag ikke fremsat, ligger der heri et Svar til de paagældende. Jeg har faaet Sagen søgt frem af Arkivet, og det viser sig, at Ministeriet, efter at Henvendelsen var fremkommen i Aaret 1900, har afæsket Skoledirektionen en Erklæring. Denne er afgiven den 15. November 1900, og gaar ud paa, at Direktionen tiltræder, at den forøges med et Medlem, valgt af Borgerrepræsentationen, og at Skoledirektøren bliver stemmeberettiget. Den 26. November 1900 er Sagen derefter forelagt Ministeren, som den 20. Maj 1901 resolverer, at Sagen henlægges. Sagen har saaledes ikke foreligget hverken for mig eller min Forgænger, men da denne Henstilling nu er 5 Aar gammel, har Københavns Kommunalbestyrelse vel heller ikke været i Tvivl om, at den ikke er bleven taget til Følge af den daværende Minister. Det naturligste vilde vel saa være, at Kommunalbestyrelsen rejste Sagen igen. For en Minister vil det altid have sin Vanskelighed saaledes at grave gamle, i sin Tid afgjorte, det vil her sige henlagte, Sager frem. Man kunde saaledes ingenlunde altid være sikker paa, at paagældende, fra hvem Henstillingen i sin Tid er kommen, vedblivende nærer et Ønske om at faa Sagen ordnet paa den af dem, altsaa for Aar tilbage foreslaaede Maade.